

MIT NAVN ER SIMON

Hvis nogen havde fortalt mig, at jeg ville blive en superhelt, ville jeg bare have rystet på hovedet ad dem. Men det blev jeg.

Jeg har fået sagnhelten Holger Danskes kræfter. Med et magisk bælte om livet har jeg superkræfter, som jeg bruger til at bekæmpe ondskab med.

Min kæreste, Emine, hjælper mig gennem en øresnegl, så jeg kan være den bedst mulige superhelt.

Sammen med en masse andre helte fik jeg stoppet den onde militærgruppe PYRE. Men dele af deres onde planer lever videre, og det er mit job at stoppe dem én gang for alle.

Jeg er Skjold.

SKRYM

Engang forstod jeg ikke, hvor superskurke får alle deres våben fra.

Men nu ved jeg det: PYRE. Den onde militærorganisation stod for at udvikle en masse superskurkevåben, som nu bliver solgt på det sorte marked. Jeg har stoppet en del af dem, men hver gang dukker der bare et nyt op.

Præcis som nu.

En eller anden gut med en handske-kanon er i gang med at pulverisere byen. Og så er det op til superhelten Skjold at stoppe ham.

”Han er i nærheden af Kultorvet,” hører jeg Emine sige i min øresnegl. Hun sidder hjemme ved sin computer. Derfra kan hun følge det hele og give mig gode råd. ”Folk flygter, men der er stor risiko for, at de kan blive fanget der og ikke kan komme væk.”

”Godt,” siger jeg. ”Jeg prøver at standse ham.” Så går jeg ud på Kultorvet og ser mig omkring. Luften er tyk af støv fra murbrokker, der er blevet skudt i smadder. Folk løber skrigende væk, og jeg kan høre politi-sirener i det fjerne. Der går et øjeblik, og så ser jeg silhuetten af ham i røgen.

Han er stor. Et ordentligt muskelbunt. Men det er han også nødt til at være for at kunne bære den handske. Den ligner noget fra en rustning, men den er kæmpestor og fyldt med lys og knapper. Han træder ud af røgen og ser på mig. ”Ah, Skjold. Så mødes vi endelig.”

”Endelig?” siger jeg og spænder musklerne. ”Hvad mener du med det?”

Han kommer nærmere. Hans ansigt er hærget, og huden sidder så stramt, at man næsten kan skimte kraniet under den. Hans øjne er dækket af sorte glas, som nærmest er boret ind i huden.

”Du bærer Holger Danskes kraft,” siger han og peger på mit bælte. ”En kraft, som PYRE længe har forsøgt at tæmme. Men nu, hvor det er mislykkedes for dem, må du udslettes. Det er mit job.”

”Jeg skaffer hjælp,” siger Emine i øresneglen.

”Må jeg nu ikke lige prøve, om jeg ...” protesterer jeg, da gutten affyrer sit våben mod mig af al kraft.

Jeg bliver slynget tværs over torvet, og min krop smadrer ind i vinduerne i en stor tøjforretning.

”Simon?!” råber Emine.

”Jeg er okay,” mumler jeg og gnider mig på brystet, hvor han ramte mig. Det skud gjorde nas. Hvad var det, han ramte mig med?

”PYRE har udviklet mig. Jeg er det sidste våben mod dig,” råber han, mens han løfter den store handske op for at sigte. ”Jeg er Skrym. Fenris’ blod har givet mig kraft til at dræbe dig.”

Mit hjerte går i stå. Fenris. Det var det monster, som jeg kæmpede imod, dengang jeg lige var blevet til Skjold. En ulve-mand med dødbringende knoglepigge.

Hvis ham her Skrym har Fenris’ kræfter, så er situationen lige blevet en del farligere end først antaget.

Så affyrer han igen. En lysende blå energi-kugle skyder ud fra handskens håndflade. Men han sigter ikke direkte mod mig. Han sigter mod et sted på bygningen over mig.

Han sender flere skud afsted. Rammer mure og vinduer omkring mig.

Imens kommer jeg på benene. Hvorfor sigter han ikke bare direkte mod mig? Han ramte jo så præcist i første forsøg ...

Mine tanker bliver afbrudt, da det begynder at knirke

og brage omkring mig. I det samme går det op for mig,
hvad hans plan er. Desværre lidt for sent.

Jeg springer væk, mens kæmpe bygninger vælter ned
om ørerne på mig.

